

FICHA PARA TRABALLAR SÚPER PEPO E ANA

Con esta actividade traballamos

Actitudes de atención preocupación cara os demais.

Implicación cando outras persoas necesítannos.

Esfuerzo para conseguir

ODS: 4, por todo o que se reflicte da importancia da educación a todos os niveis e 16, na parte de violencia estrutural que xeran os abusóns e as abusonas nas clases.

[Coñece os ODS.](#)

Durará

Unha sesión.

Necesitaremos

Conto ou Vídeo *Súper Pepo e Ana*

Ciclos 1, 2, 3

Consideracións previas

Os auténticos súper heroes deben ter unha serie de capacidades que lles permitan estar pendentes das persoas e resolver os problemas que se lle expoñen. Deben aprender a observar, analizar circunstancias, información, historia, ...

Poden poñer en práctica esas capacidades analizando a información que aparece na historia e sempre, axudar a outras persoas para sensibilizarse do aprendido na historia.

Hai varios ensinamentos importantes que se sacan deste conto:

- Todos e todas temos a capacidade de axudar aos e as demais.
- Ser conscientes das ocasións nas que, na nosa vida cotiá, podemos axudar a outras persoas cando o necesitan.
- Tomar conciencia de que o abuso cara a outras persoas é intolerable, mesmo nas súas formas máis leves.

Desenvolvemento

Ler o conto ou visionar el vídeo.

Proba de atención (opcional, dependendo da idade da clase)

Ao finalizar a lectura, e dependendo da idade da clase podemos iniciar unha rolda de preguntas para asegurarnos de que comprenderon o contido da lectura.

Deberán responder se as seguintes afirmacións son Verdadeira ou Falsas:

- Soamente algúns nenos e nenas teñen superpoderes.
- Estudar na Academia de súper heroes é algo moi sinxelo que Pepo fai en intres libres.
- As materias da academia ensínanlle a mellorar o trato coas persoas.
- A Ana dáselle moi ben as matemáticas.
- Na clase hai compañeiros e compañeiras moi simpáticos que sempre están a animar os e as demais.
- Pepo axudou a unha compañeira Ana.
- Ao chegar á academia botáronlle por chegar tarde.

Hai que reflexionar

Reflexionar sobre o contido do conto, a partir de preguntas como estas:

- A Pepo supónlle esforzo ir á academia? Analizamos as razóns.
- Cando desexamos algo e conseguilo supón esforzo que facemos?
- Na clase hai persoas que se comportan cos demais como Leire e os outros na historia?
- Que facemos ao velo? Quedamos calados, unímonos ou nos enfrontamos á situación?
- Crees que facer dano aos demais é algo propio só de persoas malas? Pódese facer dano sen ser consciente diso?, na historia que liches, Pablo e os demais fan dano a Ana?
- Co visto na historia, Hai que ser un súper heroe para axudar aos demais?
- Que pasos segue Pepo para facelo? Comentádeos.
- Está ben que Pepo amenta para xustificar a súa tardanza? Pasouvos algunha vez que podendo contar a verdade non o fixerades? Como vos sentistes?
- A actuación de Pepo Parécevos correcta? Fixéstelo así?

Comentade os ensinamentos deste conto que vos chamaran máis a atención.

SÚPER PEPO E ANA

Ola! Amigos e amigas: Son Pepo.

Hai un ano que me graduei na Academia de Súper heroes de Jotam, e nestes últimos meses tiven que poñer en práctica no mundo real todo o que aprendín.

Tamén seguíñ adestrando duro claro! Porque, lembrade que o difícil para un auténtico súper heroe non é conseguir as súas capas senón mantelas despois, non te podes despistar nin un momento!

Que rápido pasa o tempo! Acórdome cando a miña nai díxome:

Pepo, teño que contarche algo importante. Ti, como calquera outro neno ou nena, tes superpoderes que podes utilizar para axudar os demais, debes aprender a ser un auténtico súper heroe, por iso matriculámosche na Academia de Súper heroes de Jotam".

"A Academia de Súper heroes de Jotam!" ...e eu que cría que me ía a botar a rifa por non recoller a miña habitación!

"Pero, eu podo ser un súper heroe? Cría que os súper heroes só existían na ficción.

"Non, Pepo, o mundo real tamén está cheo de auténticos súper heroes, todos e todas podemos chegar a selo, pero para iso hai que adestrar moi duro, por iso debes empezar as túas clases na Academia".

Ir ao cole polas mañás e á Academia pola tarde era moi canso, dobres clases, dobres deberes e... o dobre de exames! Pero, merecía a pena!

Contareivos como foron eses primeiros días e, o mellor, como conseguín a miña primeira capa.

Na Academia os profes son moi duros, aínda que o pasamos ben! Temos unhas materias moi distintas das do cole. A min dáseme moi ben a de "Métodos para tratar con agarimo ás persoas" e a de "Aprender a axudar a quen o necesita". En cambio, a de "Control da túa propia forza", sempre a aprobo polos pelos.

Pero as clases máis divertidas son as de prácticas. Temos uns decorados enormes que son como unha cidade!, con robots que representan á xente. Con eles practicamos como temos que portarnos en situacións de perigo e o que debemos facer ou non facer.

O outro día tivemos unha proba importante: como axudar os gatos que se soben ás árbores e quedan atrapados. Eu, a verdade é que non son moi bo subindo ás árbores. Tenteino un par de veces, pero despois de dous trompazos, decidín que tiña que buscar outra solución. Entón acordeime do aprendido na materia "O Poder da imaxinación". Ensináranos a utilizar a nosa imaxinación cando tivéssemos que resolver un problema. Pensei, pensei...mirei ao meu ao redor, e zas! vin unha chea de caixas na porta do almacén de robots. "Téño!"

Fixen unha torre con todas as caixas formando unha especie de escaleira, mirei, desde abaixo, a miña obra final e sentíame orgulloso, pero... agora viña a parte máis difícil subir!! A min desde pequeniño dábanme medo as alturas, pero, ese gato necesitábame!

Aínda que, un pouco inseguro, cheguei ata arriba, estireime todo o que puiden, agarrei o gatiño coas miñas mans e gritei:

“Conseguidooooo!”

Entón, sucedeu a catástrofe: As caixas empezaron a moverse, perdín o equilibrio e en tres segundos estaba no chan debaixo dunha montaña de caixas, pero, iso si, misión cumprida! O gato estaba a salvo! Agarrárao con todas as miñas forzas. Levanteime moi nervioso e deixei no lugar seguro mentres recollía as caixas. Bo...seguro, seguro de todo...non resultou ser Deixei no na caseta do can! Menos mal que só son robots, que se non!...

Sempre me pasa o mesmo, emociónome contando os adestramentos e esquézome do que estaba a contar! Ah si! Xa me acordo: como conseguín a miña primeira capa.

Ese día estaba moi preocupado porque tiña que facer a proba de “Responsabilidade en situacións extremas”. Xa me imaxinaba defendendo a Terra dalgún meteorito xigante ou loitando contra unha invasión de termitas xigantes!

Estiven toda a mañá no cole moi nervioso. En canto foron as catro, saín correndo camiño dos servizos para poñerme o meu traxe de Súper heroe.

E, cando estaba a piques de chegar, Zas!, vin a Ana sentada nun banco, chorando, moi triste. Ana é a miña compañeira de clase. Ao principio, como tiña tanta prisa, pasei de longo... Pero logo pensei que non podía deixala soa, así que me dei a volta para preguntarlle que lle pasaba.

—Que che pasa, Ana? Por que estás tan triste?

—Ah, ola, Pepo. Nada, non me pasa nada. Non estou triste.

Na materia “Saber detectar a quen necesita axuda”, aprenderamos a descifrar o que senten os demais para poder axudarlles e eu sacara “Sobre” nos dous exames que fixeramos, Ana non me enganaba, algo lle estaba pasando...

—Ana, e se non estás triste por que tes, entón, esa cara?

—Vale, Pepo, contareicho. Estou moi preocupada por algo Non te acordas do que dixo a profe de Mates? Mañá temos exame e hai unha chea de cousas que non entendo.

—E por que non o contaches?

—Pois porque me dá vergoña, xa sabes que Leire e outros da clase ríen sempre cando preguntas.

É verdade. Ana tiña razón. Leire e o seu grupo sempre estaban a se rir de todos os demais en clase. Algún día, cando sexa Súper heroe de verdade, terei que ocuparme diso.

—Pero, e como puidiches facer os exercicios sen entendelos?

—Porque... llos copio ao meu compañeiro cando non me ve... Xa sei que iso está moi mal, pero só o fixen porque me daba vergoña queoubesen que non me decato de nada, eu non copio noutras clases. De todos os xeitos, co exame descubrírase todo e cando dean as notas rirán de min.

—Bo, se cadra eu pódooche axudar.

—Seguro que podes? Como te vas sempre a fume de carozo...

Nese momento acordeime: "A miña proba na Academia! Non chegarei a tempo! Bo, agora o máis importante era axudar a Ana, despois pensaría que facer".

Subimos á biblioteca e senteime con ela a resolver todas as dúbidas que tiña.

Ademais, fixemos moitos exercicios, para estar seguros de que o entendía todo.

Unha hora despois despedímonos.

Cambieime de roupa a toda velocidade e saín correndo cara á Academia de Súper heroes.

Polo camiño fun pensando mil escusas para convencer o meu profe de que me repetise a proba por chegar tarde e ao dobrar o corredor que levaba á clase, zas!, atopeima de fronte.

Empecei a falar moi rápido, contándolle que, vindo cara aquí, vin como uns malvados tentaban asaltar un Banco e tiveron que pararme a detelos, cando, de súpeto díxome:

—Parabén, Pepo! Superaches a túa proba!

—Que? Superada?, pero se, nin sequera cheguei a tempo para facela!

—O que tiñas que demostrarme fixéchelo antes de chegar aquí, Pepo. Sei que axudaches á túa compañeira Ana e esa é a mellor proba de que es un auténtico súper heroe.

Xa vedes, futuros e futuras súper heroes, así é como conseguín a miña primeira capa na Academia, a de cor azul. Despois seguiron os adestramentos, as clases, as probas e o resto de capas de cores, pero ningunha tan importante como esa porque ese primeiro ano aprendín que, para ser un auténtico súper heroe, non fai falla ter superpoderes, só hai que querer axudar aos demais e, o máis importante...**Todos e todas podemos facelo!**